

Guldkorn och magplask i en satans lek

TEATER

Pjä: "En satans lek" av Leif Olberius baserad på Michail Bulgakovs "Mästaren och Margarita"

Översättning: Lars-Erik Blomqvist

Scen: Teater Satori i Teaterhuset Luntan

Regi: Mikael Lidén

Scenografi: Jeanette Wiman

Mask: Anne-Charlotte Reinhold

I rollerna: Andreas Ehres, Bengt Å Håkansson, Justine Kirk, Henrik Möller, Åsa Nyhlén-Siviero, Leif Olberius, Beata Psilander, Dan Raskler, Göran Svensson

ÄNDA IN I glödheta helvetet vågar hon sig för sin älskades skull. Som en het, färlig och sinnlig påskkäring rider Justine Kirks Margarita genom natten för att som drottning på Satans bal kunna köpslå med Woland om att få sin Mästare fri.

När den kvinnliga kraften och det lidelsefulla skådespeleriet förenas är Teater Satoris version av Bulgakovs "Mästaren och Margarita" som bäst. Då sammansmälter i ett elektriskt sicksack de linjer författaren Leif Olberius och regissören Mikael Lidén valt att följa i roma-

Scenisk auktoritet. Bengt Å Håkansson som Mästaren blixtrar då och då till i den djävulska leken där teatergruppen Satori blandar gyllne ögonblick med magplask.

nens ständiga förflyttningar mellan fantasi, autenticitet, vision, pamflett, samhällssatir, sorg- och drömspel. Då kan Bulgakov, om han nu till äventyrs skulle uppstå någonstans bakom den svavelgula fondväggen, vara nöjd ty här är rensat från den av honom så hatade fegheten.

Med tillbakakastat hår och intensiv blick vet Justine

Kirk precis vad hon går till mötes. Visserligen har hon lånat lite av djävulens magiska salva och med dess hjälp blivit yngre, vackrare, djärvare, men godheten har aldrig mått illa av lite assistans från det onda. Synd bara att föga av denna magnifika laddning får utlopp när Margarita väl när djävulens boning.

Plötsligt verkar Dan Rask-

lers Woland nästan lite blyg och tafatt. Då är det mer klös i både Henrik Möllers Katt, Leif Olberius Korovjev och Beata Psilanders Hella. Hela Wolands livsfarliga, lockande och lusteliga anhang.

"EN SATANS LEK" är ett i många avseenden ojämnt stycke. Vissa stunder som där Mästarens manuskript om Pontius Pilatus blir kött och blod med Göran Svensson som Pilatus och Bengt Å Håkansson som den blödande Jesjua halkar skådespelet ner mot patetik och snudd på julspelet i bygdegården. Texten mal och koncentrationen är på sparlåga.

Men så, plötsligt, blixtrar det till. Samme Håkansson plockar från sin sceniska auktoritet och gör Mästaren till någon som klipper världen i bitar för att lägga nya mönster. Mötet med Åsa Nyhlén-Sivieros läkare är satir av gott slag. Turerna på ett mentalsjukhus som fångar Mästarens kropp men aldrig hans tankar är dräpliga och smärtsamma. Liksom scenen då Åsa Nyhlén-Sivieros Natasja rider Andreas Ehres förvandlede gris-man.

SÅ HÅLLER DET på. Som en satans lek blandar och ger

Satori gyllne ögonblick och magplask.

Av Bulgakovs stora verk anas en struktur där uppställningen vunnit på om text och regi intresserat sig mer för djävulens uppdykande bland oss tvivlande medelmåttor än ägnat så stort utrymme åt problematiken kring Pilatus och hans avrättning av filosofen Jesjua. Även om dessa är problemställningar på samma träd verkar ensemblen ha större lust och fallenhet för ett drivigare och mer satiriskt gestaltande.

PIA HUSS